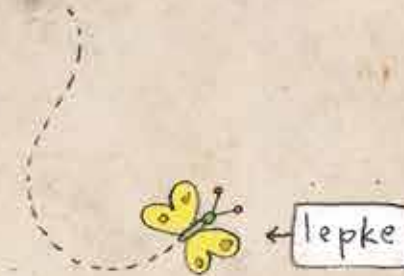

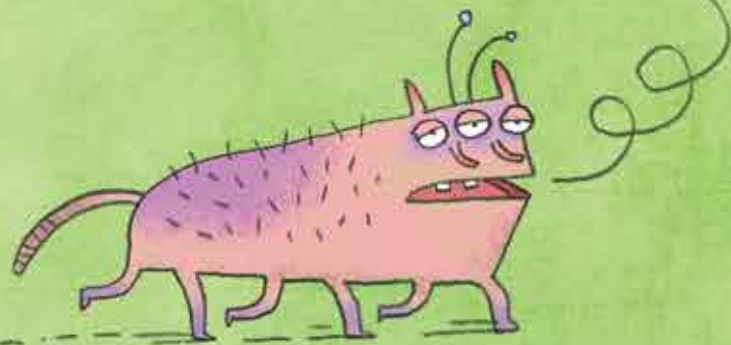
olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Nem is kifli. Nem is kukac. Nem is bab, de nem is kavics. Kufli.
Egy kufli sok mindenre hasonlít, és semmire sem. Pattog, mint egy gumi-
labda, pedig nem is az. Színes, mint egy nyalóka, pedig nem ehető. Van
kicsi, van nagy. Van kövér és van sovány. Jönnek-mennek, sosem tudni,
honnan hova...

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

NEM SZERETEM
AZ OLYAN KÖNYVEKET,
AMELYEK TELE VANNAK
FURCSA LÉNYEKKEL...

BEJÁRAT

Pagony

VAN VALAHOL EGY ELHAGYATOTT RÉT.
EZEN A RÉTEN HÉT KUFLI LAKIK...

EZT MÁR
TUDJUK!

DÁNIEL ANDRÁS

Jó éjszakát, kuflik!

A szerző rajzaival

Meleg nyári este volt. A kerek hold fénye ezüstre festette az elhagyatott rétet. Mindenki aludt, kivéve a denevéreket, pár éjszakai lámpáskukacot meg egy holdkóros pelét.

Ja, meg Valért és Fityircet, akik a kuflikupac tetején üldögéltek éberen.

– Te sem vagy álmos? – szólalt meg halkán Valér.

– Sosem tudok aludni, amikor telihold van – legyintett Fityirc.

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

– Olyan, mintha égve felejtettek volna egy hatalmas lámpát odafent –
ásított Valér. – Ha leoltanánk, talán el tudnánk aludni!
– Szerintem a holdat nem lehet leoltani – rázta a fejét Fityirc.
– Próba szerencse! – mondta Valér. – Nézzük meg közelebbről!
Hátha akad rajta egy kapcsoló vagy valami efféle!

– Talán van zsebrakétád? – kérdezte Fityirc.
– Minek ide rakéta?! – kacagott fel Valér. – Bőven elég lenne egy létra is...
– Titusz a minap kért kölcsön egy létrát a varázsgombáktól – jegyezte meg Fityirc.
– Remek! – ugrott fel Valér. – Megyek, és elkérem tőle!
– Ilyenkor? – kérdezte rémülten Fityirc, de Valér már ott se volt...

Nem sokára vissza is tért, nyomában az álmosan támolygó Titusszal.
– Komolyan éppen most akarsz felmászni a Holdba? – morogta kedvetlenül Titusz, miközben felállította a létrát a kupac tetején.
– Most van fent az ég – tárta szét a kezét Valér.

Azzal már kapaszkodott is felfelé.
Fityirc és Titusz aggodalmasan néztek utána.
– Mit bámultok? – kérdezte tőlük egy arra csámborgó szörteknőc.
– Egy barátunk épp felmászik a Holdba – válaszolta neki Fityirc.
– Létrán? – kérdezte csodálkozva a teknőc.
– Miért, te talán lifttel mennél? – nézett rá bosszúsan Titusz.

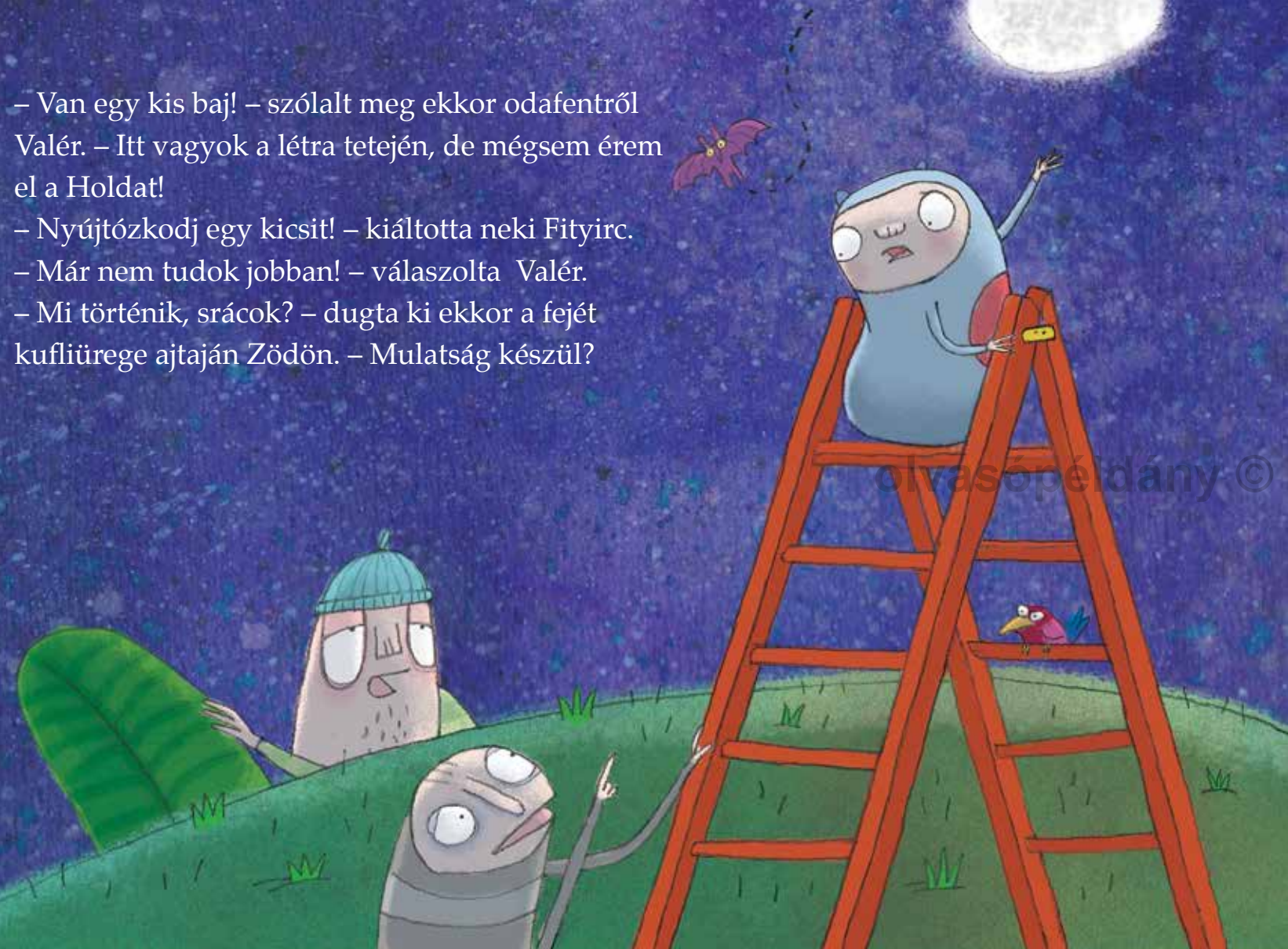

– Van egy kis baj! – szólalt meg ekkor odafentről Valér. – Itt vagyok a létra tetején, de mégsem érem el a Holdat!

– Nyújtózkodj egy kicsit! – kiáltotta neki Fityirc.

– Már nem tudok jobban! – válaszolta Valér.

– Mi történik, srácok? – dugta ki ekkor a fejét kuflürege ajtaján Zödön. – Multság készül?

– Valér szeretné lekapcsolni a Holdat, hogy ne világítson, de nem éri el a létra tetejéről – magyarázta Fityirc. – Szörnyen izgalmas!

– Aha – bólintott Zödön, és kimászott az üregéből. – Talán tudok segíteni. Próbálja meg a nyakamba állva!

– Jó ötlet! – bólintott Titusz. – Mássz fel te is! De vigyázva, nehogy leessetek!

Zödön felkapaszkodott hát a létrára.

– Na, mi a nagy helyzet? – kérdezte Titusz, mikor Valér már Zödön nyakában egyensúlyozott.

– Még mindig hiányzik egy kevés – nyögte Valér. – És most már szédülök is...

– Ez a Hold közelsége miatt lehet! – vélte Fityirc

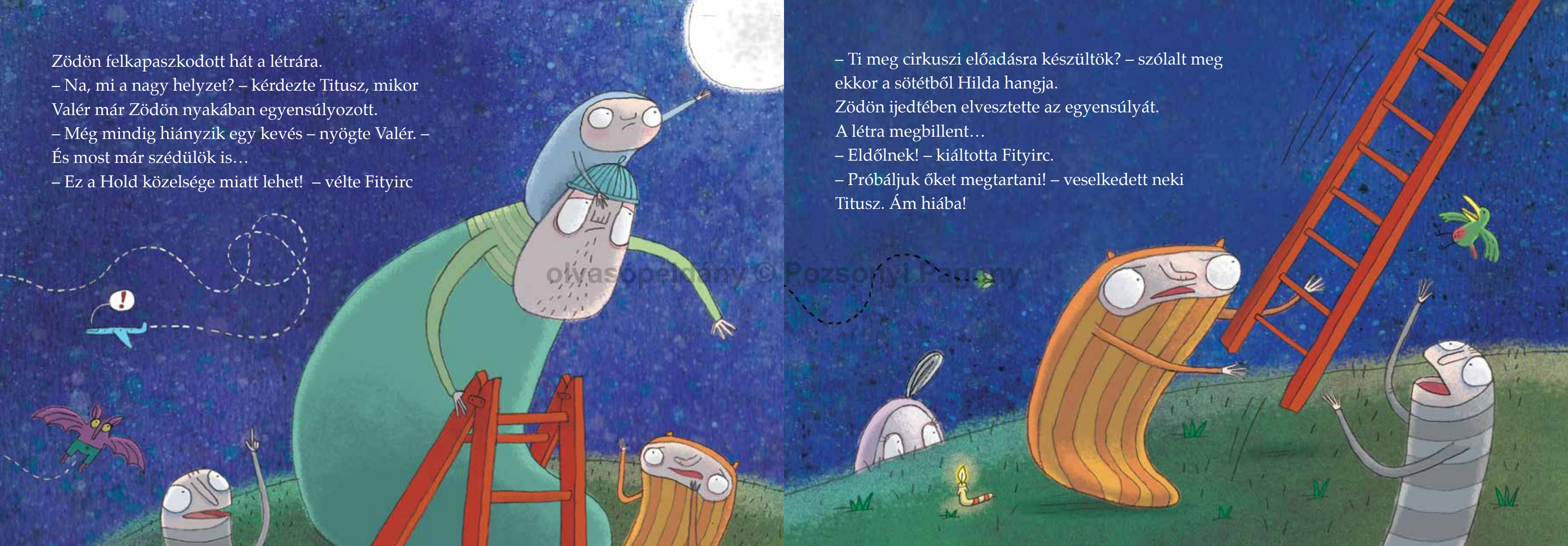
– Ti meg cirkuszi előadásra készültök? – szólalt meg ekkor a sötétből Hilda hangja.

Zödön ijedtében elvesztette az egyensúlyát.

A létra megbillent...

– Eldőlnek! – kiáltotta Fityirc.

– Próbáljuk őket megtartani! – veselkedett neki Titusz. Ám hiába!

...A létra dőlni kezdett, Zödön és Valér pedig lerepültek a tetejéről!

– Még jó, hogy ilyen ruganyos ez a kupac! – mondta Zödön, miközben feltápászkodott a földről.

– Inkább én vagyok ruganyos – nyögte Valér a barátja alól.

– Elárulnátok, mi folyik itt? – kérdezte Hilda.

– Holdutazás – magyarázta készségesen a szörteknőc.

– Létrával? – csodálkozott Hilda. – Úgy tudom, a Holdba repülni szoktak!

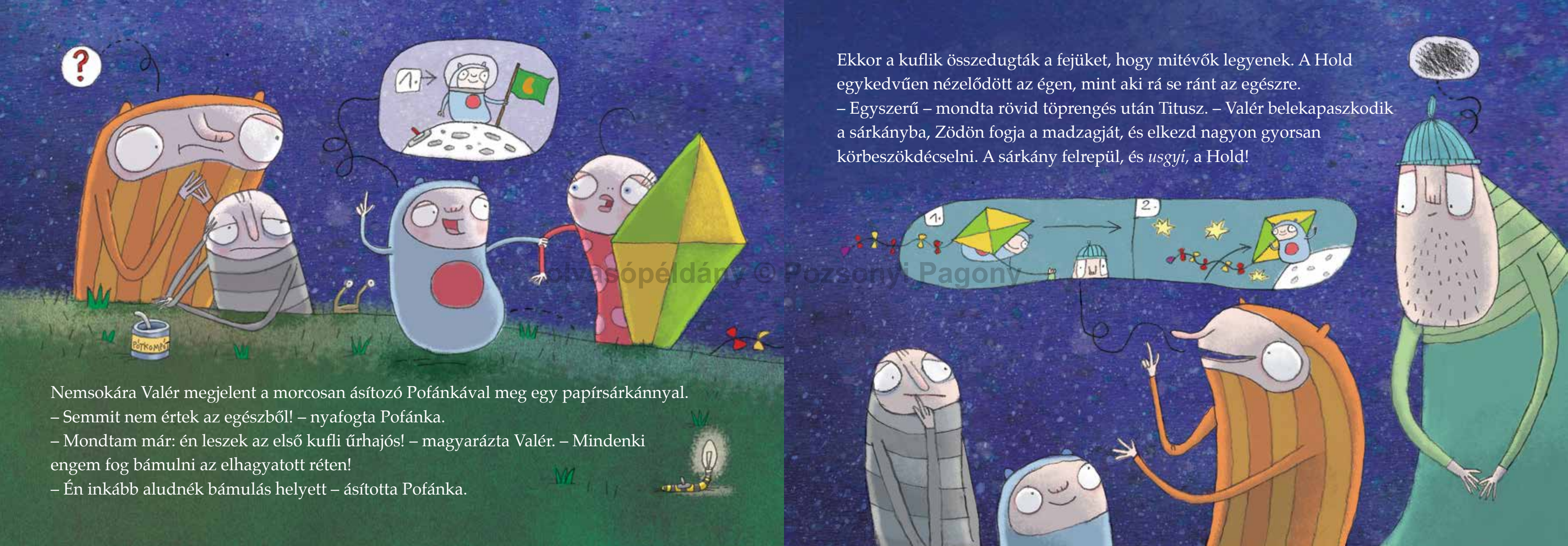
– Ez biztos? – kérdezte gyanakodva Valér.
– Egy csiga mondta nekem egyszer, aki hallotta egy emutól, akinek az úkunokahúga olvasta az újságban – válaszolta Hilda.
– Akkor tehát biztos – bólintott Valér. – Csakhogy mi nem tudunk repülni!
– Egy egészen *kicsi és könnyű* kufli talán tudna – nézett rá Hilda. – Egy papírsárkánnyal, mondjuk.

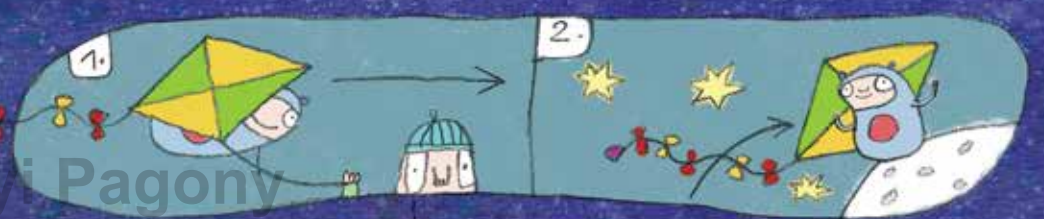
– Én *pont* elég kicsi vagyok! – kiáltotta Valér. – Pofánkának pedig van egy papírsárkánya! Megyek, és felébresztem! – Azzal már szökdécselt is Pofánka ajtaja felé.
– Úgy látszik fejébe vette, hogy ma éjjel mindenkit kiver az ágyából! – nézett utána komoran Titusz.

?

Nemsokára Valér megjelent a morcosan ásító Pofánkával meg egy papírsárkánnyal.
– Semmit nem értek az egészből! – nyafogta Pofánka.
– Mondtam már: én leszek az első kufli űrhajós! – magyarázta Valér. – Mindenki engem fog bámulni az elhagyatott réten!
– Én inkább aludnék bámulás helyett – ásította Pofánka.

Ekkor a kuflik összedugták a fejüket, hogy mitévők legyenek. A Hold egykedvűen nézelődött az égen, mint aki rá se ránt az egészre.
– Egyszerű – mondta rövid töprengés után Titusz. – Valér belekapaszkodik a sárkányba, Zödön fogja a madzagját, és elkezd nagyon gyorsan körbeszökdécselni. A sárkány felrepül, és usgyi, a Hold!

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Így is lett. Valér erősen megfogta a sárkányt, Zödön meg, kezében a madzaggal, olyan gyorsan kezdett ugrálni a kupac körül, ahogy csak bírta. A sárkány egyszer csak felelmelkedett.

– Forog velem a világ! – kiáltozta Valér.

– Ne felejtse a kapcsolót! – kiáltotta utána Fityirc.

– Miféle kapcsolót? – bukkant fel ekkor Bélábá a kupac tetején. Álmosan pislogott hálósipkája alól.

– Valér felrepül a Holdba, hogy leoltsa, mert túlságosan világít – mondta a szörteknőc.

– Te meg ki vagy? – nézett rá csodálkozva Bélábá.

– Egy mellékszereplő – legyintett a teknőc.

AZT HITTEM,
SZÖRTEKNŐCÖR NEM
IS LÉTEZNEK...

– De hiszen a Hold nem is lámpa! – nézett Bélabá a barátaira.
– Hogyhogy? – csodálkoztak a kuflik. – Akkor meg micsoda?
– A Holdbéli Nyúl égi lakása – mondta Bélabá. – Fura, de így van. Nézzétek, most is ott ül, és hegedül, mint minden éjszaka.
– Hegedül? Nem hallok semmit! – hegyezte a fülét Fityirc.
– Egyedül a tücskök hallják – mondta Bélabá. – Ezért énekelnek éjszakánként...

– Na jó, de hol van Valér? – szólta közbe Hilda.
– Itt vagyooooooooooooooooook! – hallották ekkor a fejük fölül.
– Fent, a holdon? – kiáltotta izgatottan Fityirc.

Válasz helyett füttyülő hangot hallottak, aztán egy nagy csattanást!
– Itt lent, rajtam! – nyögte Zödön. – Egy pillantra elfelejtkeztem a sárkányról...

A kuflik letelepedtek, és fülelni kezdtek.

– Tényleg ott van a nyúl! – mutatott a Holdra Valér.

– Valóban! – mondta Fityirc. – Bár inkább egy hosszúfülű kuflira hasonlít...

A többiek lepisszegték őket.

Ezután már nem hallatszott más, csak a tücskök éneke.

... Aztán meg hét kufli hangos horkolása.

Olvasónapló © Pozsonyi Pagony

A nagy felfordulás

Késő nyári délután volt. A rét virágai álmosan ingatták fejüket a sárguló fűben.
– Csodálatos időnk van! – sóhajtotta Hilda. – Úgy sétálnék egyet!
– Remek ötlet! – mondta Bélabá. – Tényleg jól esne egy kis testmozgás!
Feltápáskodtak, majd halkán, nehogy felébredszék a többiek, leugráltak a kupacról.

– Hová-hová? – intett nekik oda egy kétfejű lepkehal.
– Séta ez csak úgy a séta kedvéért – válaszolta neki kedélyesen Bélabá.
– Sose tudtam, mit gondoljak a lepkehalakról – mondta halkán Hilda, miközben továbbugráltak. – Amikor repdesni látom őket odafent, olyan, mintha egy tenger lenne az ég helyén.

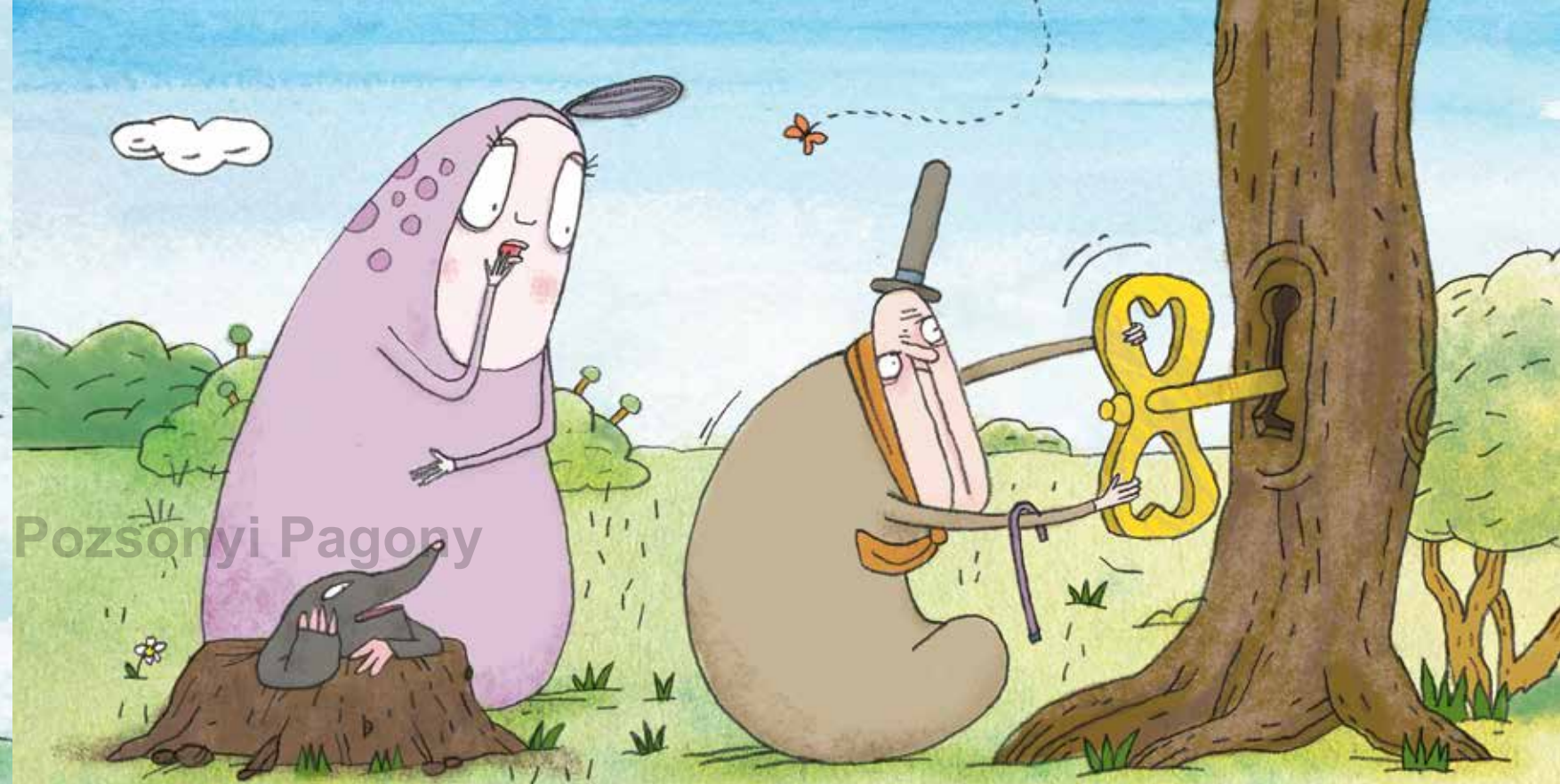
- Bizonyára ők sem tudják eldönteni, hogy kétfejűnek lenni furcsább vagy lepkehalnak – mondta Bélabá.
- Közben egy kis facsoporthoz értek.
- Milyen érdekes az az odú! – mutatott az egyik fára Hilda.
- Olyan, mint egy hatalmas kulcslyuk!
- Valószínűleg az is! – bólogatott Bélabá.

- Miért lenne kulcslyuk egy fa törzsén? – kérdezte csodálkozva Hilda.
- Sejtlemem sincs – vonta meg a vállát Bélabá. – Derítsük ki! Ahol kulcslyuk van, ott kulcsnak is kell lennie. Nézzünk kicsit körül!
- Azzal keresgélgni kezdett botjával a fűben.

- Ezt keresitek? – dugta ki a fejét a föld alól egy óriásvakond, és egy jókora rézkulcsot húzott elő a göröngyök alól.
- Ezek szerint nálad van! – ugrált oda hozzá Bélabá.
- Ha nem így volna, kézen-közön eltűnne – bólintott a vakond.

- Bélabá hóna alá kapta a kulcsot, és odament vele a fához.
- Most mi lesz?! – tapsikolt izgatottan Hilda.
  - Azt sosem lehet tudni – vonta meg a vállát a vakond. – Hol ez, hol az. Néha egyik sem.
- Bélabá beledugta a kulcsot a lyukba, és elfordította.

– Nem történt semmi! – mondta csalódottan Hilda.
– Csak leesett a kalapom – mondta Bélabá.
– Ott van egy felhőn – mutatott a vakond az égre.
– Felrepült? – csodálkozott Hilda.
– Inkább leesett – mondta a vakond.
A két kufli értetlenül nézett rá.

olvasópéldány © Pozsonyi Págyony

– Amikor eltekerted a kulcsot, megfordult a rét – mondta a vakond Bélabának. – Ennyi az egész. Ritkán ugyan, de megtörténik.
– Megfordult?! – értetlenkedtek a kuflik.
– Fejreállt, ha így jobban tetszik. Most fent van, ami lent volt és lent, ami eddig fent. Na, nekem mennem kell!
A vakond búcsút intett nekik, majd sietve visszamászott a föld alá.

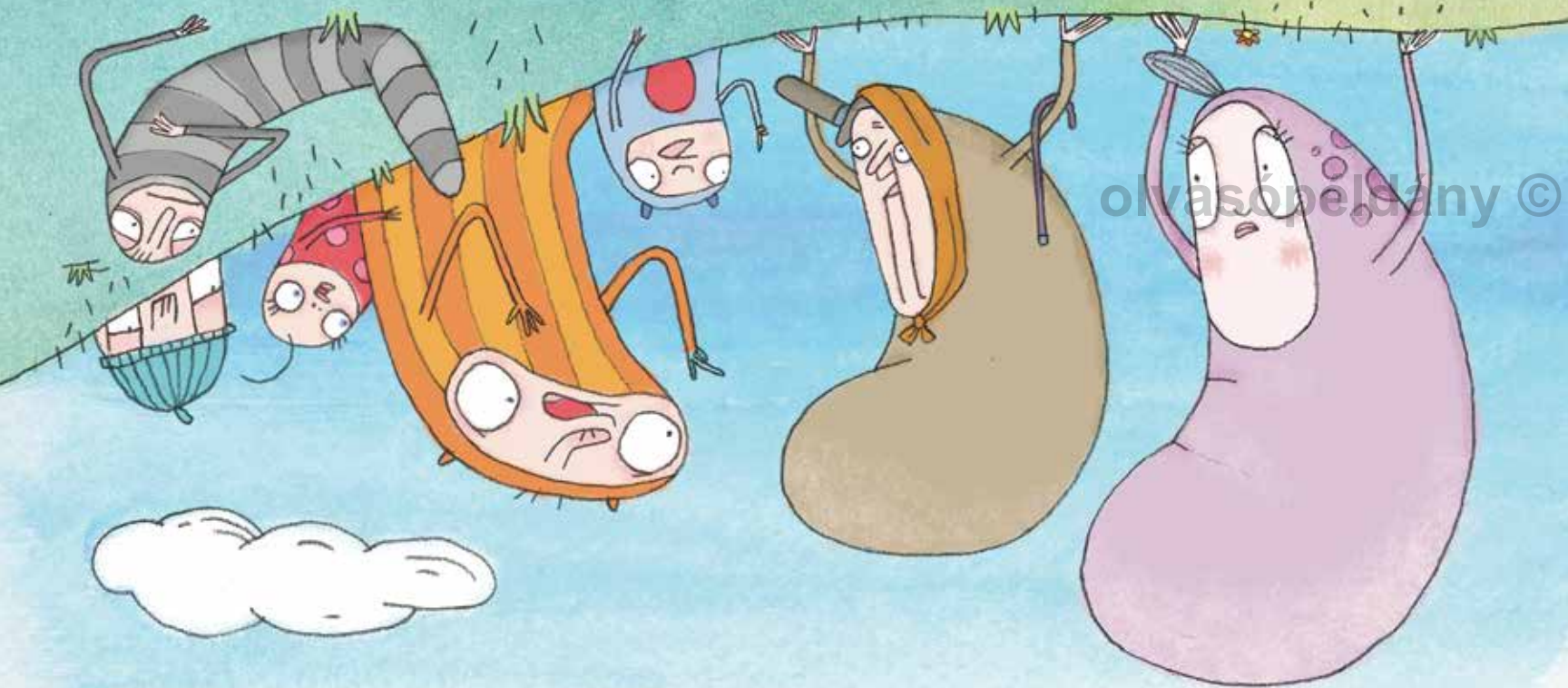
- Most mi lesz? – kérdezte rémülten Hilda.
- Megpróbálom visszacsinálni – mondta Bélabá, azzal tekert egyet a kulcson az ellenkező irányba. Nem történt semmi.
- Úgy látszik, visszafelé nem működik – tárta szét a kezét.
- Akkor örökké fejjel lefelé maradunk? – kérdezte sírós hangon Hilda.
- Hidd el, meg lehet szokni! – mondta egy denevér, aki ott lógott egy közeli ágon.

- Esetleg próbáljátok meg kézen állva! – tanácsolta egy pók.
- Nem is rossz ötlet! – mondta Bélabá, és fűrgén kézenállásba szökkent.
- Elég kényelmetlen – nyögte Hilda, mikor ő is kipróbálta.
- Hívjunk segítséget! – mondta Bélabá. – Valahogy helyre kell ezt hoznunk! Fogták magukat, és két kézen lépkedve visszasiettek a kupacukhoz.

- Ti meg mit csináltok itt fejenállva? – bámultak rájuk csodálkozva a barátaik, amikor meglátták őket. Épp az imént ébredtek fel délutáni szundikálásukból.
- Igazából a rét állt fejre, nem mi! – mondta Bélabá. – Sürgősen vissza kéne billenteni!
- Úgy érted, most mindannyian *fejjel lefelé* vagyunk? – kérdezte Valér.
- Így van! – bólintott Bélabá. – Magam sem értem, hogy történhetett.

- Éreztem, hogy valami nincs rendben! – mondta Pofánka.
- Nem értem – rázta fejét Zödön. – Akkor mi miért nem potyogunk le a rétről?
- Talán mert annyira *hozzátartozunk* – vélte Fityirc.
- Csak nehogy egyszer mégis leessünk róla! – aggodalmaskodott Valér.

- Van egy ötletem! – szólalt meg ekkor Titusz. – Ha minden rétlakó összegyűlne valahol az Elhagyatott Rét szélén, és ott egyszerre ugranánk egy jó nagyot, azzal talán vissza tudnánk billenteni a rétet!
- Remek ötlet! – mondta Bélabá. – Hol legyen a gyülekező?
- A Legutolsó Bokornál! – mondta Titusz. – Az a rét legszélén van!

- Könnyű megtalálni – mondta Pofánka. – Néhány lépésre van az Utolsó Előtti Bokortól. Gyorsan elővett egy papírt, és lerajzolta, nehogy valaki véletlenül eltévedjen.
- Szóljunk gyorsan minden rétlakónak! – ugrott kézenállásba Titusz.

Sietve szétszéledtek. Titusz észak felé indult, Pofánka délnek, Valér keletnek, Zödön pedig nyugatnak. Fityirc meg, na ő szaladgált egy kicsit erre is, egy kicsit arra is. – Mi egyenesen a bokorhoz megyünk – mondta Bélabá Hildának, akit szemlátomást megviseltek a történetek.

Alig egy óra múlva minden rétlakó ott gyülekezett izgatottan a Legutolsó Bokor körül. – Ha azt mondom, *hopp!*, mindenki egyszerre ugorjon egy nagyot! – mondta fennhangon Titusz, és felemelte a kezét, hogy mindenki figyeljen rá. A rétlakók elcsendesedtek.

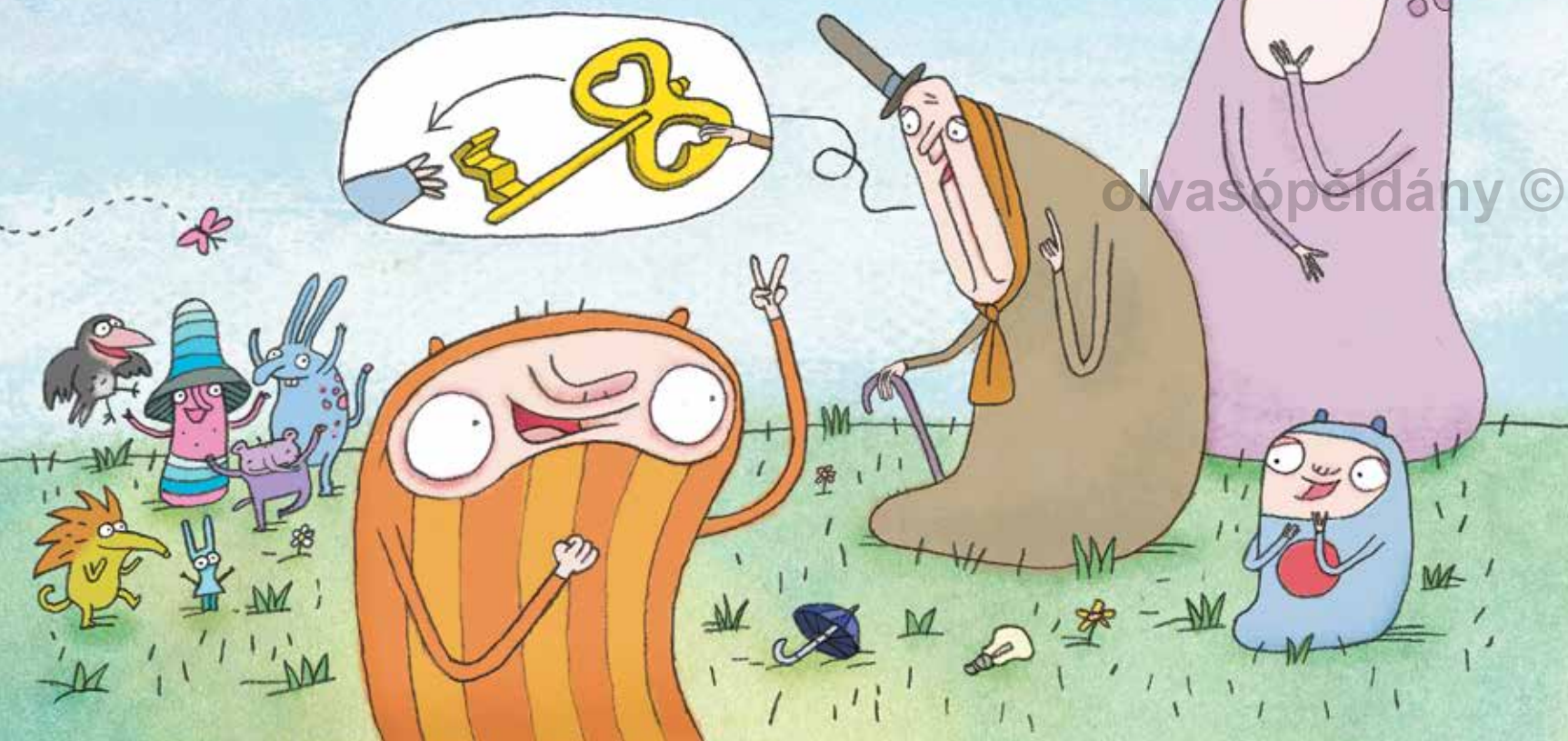

– HOPP! – kiáltotta hangosan Titusz, mire az összes kufli és állat egyszerre ugrott egyet.

- Azt hiszem, sikerült! – állapította meg elégedetten Titusz.
- Éljen! Éljen! – kiáltották a rét lakói.
- Én megyek, és visszaadom a kulcsot a vakondnak – mondta Bélabá.
- Talán jobb lenne, ha ezentúl mi őriznénk – szólalt meg Hilda.
- És bármikor felfordíthatjuk vele a rétet? – kérdezte izgatottan Valér.

- Felfordulást kulcs nélkül is tudunk csinálni – legyintett Fityirc.
  - Mit szólnátok inkább egy ünnepi kézenjáró versenyhez? – kérdezte Titusz.
  - Kézen-, szárnyon-, és csáponjáró-verseny legyen, hogy mindenki indulhasson! – jegyezte meg a kétfejű lepkehal.
- Ez az ötlet minden rétlakónak tetszett.

– Cél a kuffikupac! – kiáltotta Titusz, mire mindenki elindult. Egymás hegyén-hátán ugrabugráltak, keresztül az elhagyatott réten. A Legutolsó Bokor csodálkozva nézte őket, míg csak el nem tűntek a távolban.

ISBN 978-963-410-174-1

© Dániel András – Pozsonyi Pagony Kft. (1137 Pozsonyi út 26.), 2016

www.pagony.hu

Írta és rajzolta: Dániel András

Felelős kiadó: Banyó Péter

Szerkesztette: Győri Hanna

Tördelés, tipográfia: Dániel András

Műszaki szerkesztő: Pais Andrea

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.

Produkciós vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.

Vezérigazgató: Vágó Magdolna

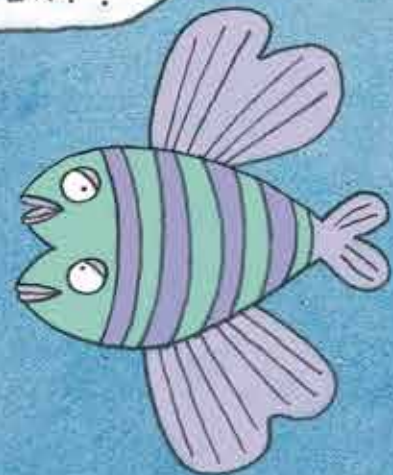
Munkaszám: 160275

www.dabasinyomda.hu

MOST AKKOR MELYIK
FEJEM VAN LENT
ÉS MELYIK FENT?

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony